

El hijo del otro

Títol original: *Le fils de l'autre* **Direcció i guió:** Lorraine Lévy **País:** França
Durada: 105 min **Any:** 2012 **Gènere:** Drama **Interpretació:** mmanuelle Devos (Orith), Pascal Elbé (Alon), Jules Sitruk (Joseph), Mehdi Dehbi (Yacine), Areen Omari (Leïla), Khalifa Natour (Saïd) **Música:** Dhafer Youssef **Fotografia:** Emmanuel Soyer **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 06/06/2014
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Quan es prepara per entrar a l'exèrcit israelià, en Joseph descobreix que no és fill biològic dels seus pares. En néixer, enmig de la guerra, va ser intercanviat accidentalment per en Yacine, el nadó d'una família palestina que viu als territoris ocupats de Cisjordània. El món s'ensorra al voltant d'aquestes dues famílies. El rebuig, el dubte, la pèrdua d'identitat, els prejudicis de raça i religió s'erigeixen com espinosa barrera en les seves vides, i tots hauran d'intentar superar-la a través de la comprensió, l'amistat i la reconciliació en una atmosfera dominada per la por i l'odi. (labutaca.net)

CRÍTICA

França és un país on es té molt clar que el seu cinema representa un eix central en la seva cultura. Així ho corroboren els set-cents milions d'euros que s'han arribat a invertir en la seva indústria en un any, molt per sobre dels vergonyosos trenta-tres que el Ministeri d'Educació i Cultura espanyol pot arribar a assumir. Mentre altres ideologies i poders carreguen tintes contra els seus responsables, als quals se'ls acusa de ser uns subvencionats i uns mantinguts, en el cinema francès es manté el compromís d'explicar relats que parodien la societat, que la facin utòpica o que, per sobre de tot, revelin els problemes o esdeveniments dels grups socials ordinaris.

La immigració, les relacions familiars i l'educació dels joves són constants referències temàtiques que mouen els motors de la susdita indústria. Una xifra tan elevada com l'esmentada fomenta l'abonament de cultiu a nous i joves realitzadors, o no tan joves, amb ànsies, talent i vocació evident. Aquesta multiplicitat d'opcions i de mirades converteix França en una cinematografia molt rica, variada i versàtil en les obres i continguts que troben el seu pont d'acollida a la gran pantalla. Versatilitat, abans que res, és quelcom que defineix molt bé *El hijo del otro*, més des del terreny procedimental que temàtic.

Recentment hem pogut gaudir de la darrera joia del director japonès Hirokazu Kore-Eda *Like Father, Like Son*, un retrat humanista i observacional de l'enfonsament social i familiar que pot assotar de forma desprevinguda uns parells de persones davant el descobriment d'una severa negligència mèdica passada. Aquest film de Lorraine Lévy continua sota la mateixa sendera temàtica però amplia més encara les mires de la seva ressonància, que no es queden només en el quadre familiar sinó que s'expandeixen cap a tot un poble i tota una ètnia. En plural, per ser exactes.

La paternitat genètica és un succés donat per fet en el cicle vital de la nostra existència, tant que, si accidentalment és manipulat, pot donar com a conseqüència una veritable apocalipsi personal d'identitat. La directora no solament focalitza l'impacte en el nucli familiar sinó que s'estén a tota una branca ideològica, projectant en els pares i en les seves insalvables diferències el panorama col·lectiu de tensió política i conflicte armat de l'anomenat conflicte araboisraelià. Un material explosiu que la directora francesa ocupa amb una admirable voluntat comunicativa, servint-se de l'estudi de caràcters per relacionar-los i alternar els punts de vista en un intent per alçar la veu en la reconciliació, o almenys acceptació, de les parts implicades. Quelcom que representa no només les generacions més grans sinó també les futures, les joves, que veuen en els seus pares un mirall d'identificació.

Gran abast cinematogràfic que qüestiona la unitat política i social d'ambdós fronts. Admirable des de la seva intel·ligència, que consisteix a no permetre que es colin retòriques, mirades ni discursos impostats. Un melodrama familiar de molt alta volada que muda la seva pell amb la facilitat amb què es canvia el registre lingüístic en la pel·lícula, que arriba a creuar l'anglès, el francès natal, l'àrab i l'hebreu en els diferents recorreguts del metratge. L'atmosfera d'amenaça i de tensió contrasta amb el tendre humanisme de Lévy, el guió del qual encerta a plantejar, fins i tot de vegades a respondre, les preguntes correctes davant d'un conflicte d'aquesta envergadura. Una obra que potser passi desapercibuda en la seva estrena però que deixarà posít i reflexió per a aquells aventurers que la descobreixin. Entre tanta oferta de cinema francès que arriba a les cartelleres espanyoles, aquest és un títol que mereix trobar la seva audiència i el seu reconeixement.

F. J. Guerrero – cinemaldito.com